כובע הזהב

היה פעם מלך שכתר הזהב הכביד מאוד על ראשו. כן, קורה גם דבר כזה. במיוחד כשהמלך הלך לאולם המשפט קיבל תמיד כאב ראש. אולי לבו היה טוב מדי, ובכל אופן לא דן אף פעם את מישהו לתלייה.
אבל אישתו, המלכה, הייתה אישה חכמה ורצתה לעזור לו. היא הלכה לעליית הגג וחיפשה בארגזים ובמזוודות ישנות וערב אחד אמרה לבעלה המלך "אישי האהוב, באחד הארגזים מצאתי קופסה כחולה של סבתא שלי, ובה כובע זהוב. הוא קל כמו נוצה ועשוי מבד משובח, ובפנים מרופד במשי אדום."
המלך שמח מאוד ומיד מדד את הכובע. הוא נראה יפה מאוד והוא נתן לאישתו המלכה נשיקה. "אמנם לא אחבוש אותו תמיד, אבל לאולם המשפט היא מתאים מאוד!"
"שטויות" ענתה המלכה "למלך מותר ללבוש ולחבוש מה שרק רוצה" ובכך היא צדקה.
וכך היה שהמלך שם את כתר הזהב הכבד שלו בקופסה הכחולה של הסבתא וחבש את הכובע המוזהב.
למחרת שאלה המלכה את בעלה "מה תרצה לאכול היום?" "לא איכפת לי" ענה "מצדי תבשלו כופתאות".
אך כאשר הכופתאות הוגשו לשולחן הוא צעק "איזה אוכל זה?" "כופתאות, כפי שרצית" ענתה המלכה.
"לכל הרוחות" קרא המלך "זה לא אוכל למלכים!" והוא קם מהשולחן והלך.
המלכה בכתה והלכה גם היא לחדריה.
למחרת שאלה אותו שוב "מה לבשל היום?" "מרק אפונה" אמר המלך. אבל שוב, כשמרק האפונה הוגש לשולחן הוא צעק "זה מה שאני צריך לאכול?"
"למה לא?" שאלה המלכה. אך המלך דפק בידו על השולחן והמלכה ברחה מהחדר.
וכל זה לא היה עוד הגרוע ביותר. כי גם באולם המשפט הכל התחיל להתנהל אחרת. כל אחד שרק גנב דבר מה נידון מיד לתלייה. מי שהתנהג לא יפה או חלם חלומות רעים

נידון למוקד.
"נראה שהמלך חולה" אמר אחד השרים, "לא נוכל למלא את פסקי הדין שלו." על כן הכינו בובות מעץ ולפי הצורך תלו אותן או שרפו במוקד.
לנתינים אסור היה להביט והמלך ראה את הכל מחלונו. אף אחד לא הרגיש מה קורה בעצם.
אף אחד? לאו דווקא.
לטבחית הארמון היה בן קטן בשם פטר. הוא בא כל יום למטבח ועזר לנקות את הסירים. אבל מובן מאליו שהוא לא אהב את העבודה הזו ולכן ברח מדי פעם מהמטבח.
פטר הקטן היה סקרן גדול והסתובב בחדרי הארמון כמו רוח. ויום אחד הוא עמד לפני חדרה של המלכה. "אך, אישי, מה אתה עושה?" קראה המלכה "היום הוגש צלי לארוחה, ואתה זורקת את כל הבשר הזה החוצה."
"זאת בעיה שלי" קרא המלך "זה לא אוכל בשבילנו. זה אוכל לאנשים עניים!"
"זה נורא איך השתנית" אמרה המלכה "אינני יודעת איך לנהוג כעת."
"שתקי" קרא המלך "זאת בעיה שלי. עד עכשיו הייתי טיפש ולא מלך!"
"לא, לא היית טיפש"
"אל תתנגדי לדברי!"
"אבל כן" אמרה המלכה "אני חייבת להתנגד לדבריך!"
ואז המלך עשה דבר נורא. הוא נתן לאישתו סטירת לחי. כאן הוא עבר את הסאה והיא החזירה לו בסטירה חזקה. בהזדמנות זו הכובע נפל מראשו. המלך נבהל.
"אלוהים" אמר "מה אנו עושים?"
"אנו מכים זה את זו" קראה המלכה והתחילה לבכות נורא.
"לא, לא, אני מצטער" לחש המלך "לא רציתי בכך!"
פטר הקטן ראה את הכל דרך חור המנעול.
"אני בטוח" חשב "שכל הרוע טמון בכובע זהב זה." ובלילה, כשכולם ישנו הוא התגנב לחדרו של המלך וגנב את הכובע. הוא עטף אותו

בסמרטוט וקבר בגינה.
הכל היה מתנהל יפה אילו לא היה לפטר כלב שחור. הכלב היה צעיר וסקרן והוא חפר בכל מיני מקומות, ויום אחד מצא את הכובע היקר. קרה שהמלך טייל בגן וראה איך הכלב, עם כובע הזהב בשיניים, מקפץ הנה והנה.

"זה הרי הכובע שלי! של מי הכלב הזה?" שאל המלך את משרתו.
"של פטר" אמר המשרת.
"איזה פטר?" שאל המלך.
"הו, הבן של הטבחית."
"ככה" אמר המלך וצחק, כי לא כעס כלל. אבל כשהוציאו את הכובע משיני הכלב והמלך חבש אותו שוב התחיל לצעוק "הכניסו מיד את פטר הצעיר לכלא!"
וכך קרה שהנער ישב יום ולילה עם על לחם ומים בלבד, ומה שגרוע הוא שלא נתנו לו לומר את דבריו. הוא דאג אמנם אבל אמר לעצמו "כל זמן שאני נושם, הכל פחות או יותר בסדר."

הכלא לא היה איום. על הרצפה מונח היה קש וכשהנער נעמד על ספסל יכול היה לראות דרך החלון את הגן הנהדר של המלכה. איש בכל העיר לא ראה את הגן. פטר הקטן התפלא. גן מלכותי כזה הוא משהו מיוחד. צומחים שם פרחים מארצות רחוקות וגם ציפורים זרות שיושבות על מוטות זהב. וכשהן פורסות את כנפיהן הן נוצצות כמו אבני חן. ושירי הציפורים הם פעם עצובים ופעם שמחים ועולים לשמיים. "לא, אל תפסיקו לשיר, זמרים יפים" חשב פטר, ומאחר שאסור היה לו לדבר התחיל אף הוא לשיר. הציפורים הרימו את ראשי זהב שלהן והקשיבו לשירה האנושית זו.

"כובע זהב, כובע זהב
אמור מי אתה.
האם באת מבקתת הגמד
או מידיו של ענק?
גורל חשוך לבני-אדם
וחידה לילד.
קישוריך הצבעונים

הן קללת המכשפה!"

"פטר הקטן מוכרח למות" חשב המלך כשהגיעה לאוזניו שמועה שאנשיו תלו ושרפו רק בובות. לכן ציווה שהגרדום יועמד בכיכר העיר ושהוא בעצמו יקפיד על ביצוע פקודתו. המלכה בכתה. היא קשרה פירות טעימים ועוגות למוט ארוך והגישה אותם לפטר דרך סורגי הכלא. פטר שמח ולא ידע כלל איזה גורל מר מחכה לו. הוא הביט בגן, בו שיחקו ילדי המלך בכדורי כסף. הוא ראה פסלים של נערות העומדים סביב בריכה ועל הראשים זרים של פרחים. במרכז הבריכה הוא ראה פסל של איש המים מאבן אפורה ועל ראשו כלוב עם ציפור לבנה.

"אך, באיזו צורות שונות חיים האנשים" חשב פטר "ואיזה דברים מביאים להם אושר. אמא שלי מבשלת, ואם מישהו ייקח את התרווד מידה, היא תתחיל לבכות. לסבא שלי היה שדה מלא אבנים וקשה היה לגדל בו דבר כלשהו. אבל אילו מישהו היה לוקח את החלקה ממנו, היה בוודאי בוכה. ילדי המלך משחקים בגן שאין להם בו כל תועלת, אבל אני מרוצה שאני יכול להביט עליו."

באותו רגע הגיע שרת הכלא ואמר "בוא פטר!" "לאן?" שאל הנער. "לגרדום, שם יתלו אותך" אמר השרת. זו לא הייתה בדיחה וזה לא התאים למחשבותיו של פטר. הוא תחילה החוויר, אך התאושש מיד והלך עם השרת. מעטים היו האנשים שבאו לכיכר העיר, רק כמה נשים זקנות וכמה ילדים, ויתר התושבים הסתתרו אחרי חלונות סגורים.

המלך ישב על שרפרף, קרוב לגרדום, כדי להשגיח על התליה. הוא נתן סימן ועל צווארו של הנער הונח חבל. הנשים הזקנות הפסיקו לרגע לסרוג אך מיד המשיכו לספור את העיניים. "גם זה האושר שלהן" חשב פטר הקטן.

"האם יש לך משאלה אחרונה?" שאל אותו המלך.

פטר נד בראשו. "כן, בוודאי" אמר "אני מבקש שיתנו לי מוט ארוך!"

הילדים צחקו והנשים הפסיקו לסרוג. המלך השתומם ושאל שוב "אתה בטוח?" "כן" ענה פטר.
"אם זאת משאלתך האחרונה, יש למלא אותה" אמר המלך "למרות שהיא נשמעת מטופשת."
הביאו מוט ארוך ונתנו לפטר ביד. וזה מיד העיף את המוט ובמכה אחת הוריד את כובע הזהב מראשו של המלך.
המלך התחיל לקלל, אבל פתאום נעשה מפויס.
"מה נעשה כאן?" שאל את התליין.
"תולים את פטר הקטן" ענה זה.
"אבל איך אפשר לתלות ילד?" קרא המלך.
"זו הייתה פקודתך!" קראו הנשים הזקנות, ואחדות מהן אבדו אפילו כמה עיני הסריגה.
פטר הוריד את החבל מצווארו, ניגש למלך וסיפר לו את סוד הכובע.
"כן, אתה צודק" אמר המלך "אנא, סלח לי על מעשי."
"אני שמח שנשארתי בחיים" קרא פטר. הוא רץ, הרים את כובע הזהב ולקח אותו איתו בשנית.
בבית פרם את ריפוד המשי האדום ושם מצא עטלף קטן. אך לפני שפטר הספיק להביט עליו היטב העטלף עף ולא ראו אותו יותר.

כך הוא הדבר. עם דברים ישנים מאוד צריך לנהוג בזהירות. מוצאים דבר מה בקופסה כחולה ובסוף מתברר ששד תקוע שם.